

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/215/2020
Identifikačné číslo spisu:	7109221700
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7109221700.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ H. R., trvale bytom v W., X. XX a 2/ Q. R., trvale bytom tamtiež a zastúpenej Mgr. Tomášom Čerepánom, advokátom v Košiciach, Štúrova 27 proti žalovaným 1/ SPOLOČENSTVO VLASTNÍKOV BYTOV BENCÚROVA 10, 12, 14 Košice so sídlom v Košiciach, Bencúrova 14, IČO 31 296 335, 2/ PRVÁ KOŠICKÁ OBCHODNÁ, spol. s r. o., so sídlom v Košiciach, Biela 5, IČO 36 206 059 a 3/ UNIT Development, spol. s r. o., so sídlom v Košiciach, Timonova 15, IČO 44 905 726, žalovaným 1/ a 2/ zastúpeným KAIFER advokátskou kanceláriou s.r.o., so sídlom v Košiciach, Fibichova 11, IČO 36 861 561, o určenie neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 10C/402/2009, o dovolaniach všetkých žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. decembra 2019 sp. zn. 2Co/211/2018, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a .

Žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 10. augusta 2017 č. k. 10C/402/2009-649 určil, že dražba osvedčená notárskou zápisnicou spísanou na notárskom úrade JUDr. Ing. Andrey Kašperovej, notára v Košiciach dňa 18. augusta 2009 č. N 315/2009, Nz 27907/2009, NCRI 283339/2009 konaná dňa 14. augusta 2009 o 10.00 hod. v priestoroch budovy na G. XX v W., predmetom ktorej bol byt č. X, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu číslo súpisné XXXX, vo vchode č. XX na ulici X. v W. vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu číslo súpisné XXXX nachádzajúceho sa na parcelách č. XXXX, XXXX, XXXX/X a XXXX/X vo veľkosti podielu 225/10000, evidované Okresným úradom W., katastrálnym odborom na LV č. XXXXX, vedenom pre katastrálne územie U. mesto, obec W. - U. mesto a okres W. I v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov (nadbytočne aj „v 1. a 2. rade“) je neplatná. Žalobcom tiež priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok odôvodnil právne ust. článku 8 Základných princípov a §§ 137 a 470

Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i viacerých ďalších zákonov, ďalej tiež len „C. s. p.“); § 2 písm. a/, g/, h/ a k/, § 3 ods. 1, § 5 ods. 1 a 9, § 6 ods. 1, § 7, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 až 5 a 7, § 12 ods. 1 až 4, § 16 ods. 1 až 4, 6 a 7, § 17 ods. 1 až 3 a 5 až 8, § 19 ods. 1, § 20 ods. 6, 7 a 10 až 13, § 21 ods. 2 a 4 až 6, § 24 ods. 1 a 7 až 9, § 27 ods. 1 a § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, i jeho v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon o dobrovoľných dražbách“); § 45 ods. 1 a 2, § 47 ods. 1 a 2 a § 80 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, účinného do 30. novembra 2009, ďalej tiež len „O. s. p.“) a § 7c ods. 2 písm. i/, § 9 ods. 2, § 11a, § 14 ods. 1 a 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej tiež len „zákon o bytoch“).

2. Vecne mal za to, že v tomto prípade šlo o procesne prípustnú žalobu s prezumovaným naliehavým právnym záujmom na požadovanom určení, vyplývajúcom z úpravy v zákone o dobrovoľných dražbách, ktorá bola podaná včas (v prekluzívnej, teda prepadanej alebo tiež zánikovej lehote troch mesiacov od vykonania dražby). Dobrovoľná dražba tu bola jediným spôsobom výkonu zákonného záložného práva vzniknutého podľa § 15 zákona o bytoch v prospech spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov (pokiaľ toto bolo zriadené, tak ako aj v tomto prípade) a predseda spoločenstva mal na výkon záložného práva (a podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby) súhlas zhromaždenia tvoreného všetkými vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome a schválením príslušného návrhu nadpolovičnou väčšinou vlastníkov (pričom za dôvodnú nešlo považovať požiadavku žalobcov a jej zodpovedajúcu námietku voči dražbe o potrebe dosiahnutia väčšiny aj vo vchode bytového domu, v ktorom sa nachádza byt). Dôvodnou však naopak bola ďalšia námietka o nepreukázaní doručenia obom žalobcom oznámenia o dobrovoľnej dražbe, odborného vyjadrenia tvoriaceho podklad na vykonanie dražby a notárskej zápisnice o priebehu a výsledku dražby, ktoré síce žalobcom boli doručované analogicky postupom podľa úpravy v O. s. p. o doručovaní zásielok do vlastných rúk, predpokladom nástupu tzv. fikcie doručenia (vrátením nedoručenej zásielky jej odosielateľovi) ale bolo zdržiavanie sa adresáta v čase a mieste doručovania (v tomto prípade v rozhodné dni 13. júla 2009 a 21. augusta 2009 na adrese evidenčného trvalého pobytu žalobcov) a na to usúdiť nešlo, keď z vykonaného dokazovania vyplývala (o. i. ani predsedom žalovaného 1/ nepopieraná) skutočnosť nezdržiavania sa žalobcom 1/ na adrese zhora už od času rozvodu manželstva so žalobkyňou 2/ v roku 2007 (a z pohľadu dodržania zákonom predpísaného postupu nemalo žiaden význam, že žalobca 1/ vedomosť o dražbe a začatí výkonu záložného práva mal a pri náhodnom stretnutí s predsedom žalovaného 1/ mal tomuto tiež oznámiť „že nech sa už ten byt konečne predá“). Rovnako došlo k porušeniu zákona i vykonaním dražby len na základe odborného vyjadrenia Ing. H. V., hoci v prípade dražby nehnuteľnosti sa vyžadovalo ocenenie znaleckým posudkom a to navyše v čase konania dražby nie starším ako šesť mesiacov. Ak ani odborné vyjadrenie, zjavne podhodnocujúce predmet dražby (stanovením všeobecnej hodnoty len na 37.500 € pri hodnote podľa súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcami až 69.500 € a orientačnej cene podľa údajov na internetovej stránke Národnej banky Slovenska v 3. štvrtroku 2009 dokonca až 69.813,51 €) nebolo preukázateľne doručené žalobcovi 1/ a bolo evidentné, že žalovaný 2/ (v pozícii dražobníka) nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou a nebol dostatočne šetrný k ústavne garantovanému právu žalobcov na obydlie, žalobe bolo treba vyhovieť už pre existenciu porušenia zhora a bez ohľadu na nedôvodnosť niektorých ďalších námietok žalobcov; uzavrel prvoinštančný súd, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 aj 2 C. s. p. a vecne len paušálnym záverom o práve na náhradu trov konania na strane žalobcov.

3. Na odvolania všetkých žalovaných Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 19. decembra 2019 sp. zn. 2Co/211/2018 rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 aj 2 C. s. p.) a stranám sporu (všetkým ?) nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Nepovažoval za naplnený žiaden z použitých odvolacích dôvodov (podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ C. s. p.), ktorých podstatu rozobral ako po teoretickej stránke, tak aj po stránke ich vecnej aplikovateľnosti na prípad v prejednávanej veci. Nešlo podľa neho konštatovať porušenie žiadnych procesných práv odvolateľov (v konaní na súde prvej

inštancie), tobôž nie v intenzite zakladajúcej porušenie ich práva na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol tiež riadne (presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom) odôvodnený (čo bol aj dôvod osvojenia si dôvodov z neho i odvolacím súdom), nešlo tu ani o nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania a ani o nesprávne právne posúdenie veci - vo vzťahu ku ktorému odvolací súd zdôraznil, že pre záver o neplatnosti dražby bolo celkom postačujúcim zistenie o nepreukázaní doručenia listín a dokumentov súvisiacich s realizáciou dražby zákonným spôsobom žalobcovi 1/ (bez potreby zaoberania sa ďalšími námietkami). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania napokon odôvodnené bolo právne ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s § 225 (správne „255“) ods. 1 rovnakého zákona a vecne neúspechom žalovaných a nedostatkom vzniku trov úspešným žalobcom.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolania všetci žalovaní (žalovaní 1/ a 2/ spoločne a žalovaná 3/ samostatne). Všetci prípustnosť dovolaní vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Za postup odvolacieho súdu znemožňujúci im uplatnenie ich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces považovali nepreskúmateľnosť potvrdzujúceho rozsudku pre nedostatok jeho dôvodov, resp. ich nezrozumiteľnosť a absenciu riadneho vysporiadania sa s ich odvolacími námietkami. Dosiaľ dovolacím súdom neriešenou právnou otázkou, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, je potom podľa dovolateľov (ktorých dovolania inak vykazujú znaky konania nimi v zhode) otázka, či v prípade dražby nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve a nesplnení podmienky riadneho doručovania listín súvisiacich s dražbou u jedného zo spoluvlastníkov môže takýto nedostatok spôsobiť neplatnosť dražby, ak druhému spoluvlastníkovi boli listiny súvisiace s dražbou doručované do miesta, kde sa tento adresát skutočne zdržiaval.

5. Žalobca 1/ dovolací návrh nepodal a žalobkyňa 2/ navrhla dovolania žalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu a tiež i jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p. vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ a § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p. vo vzťahu k žalovanej 3/), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namiesto takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.), uvádza nasledovné :

7. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho „O. s. p.“) dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

9. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 C. s. p. potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

15. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej príslušných procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

16. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti pre nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu) je žiadúce uviesť, že pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že diskutovaný pojem „procesný postup“ (približený už pod 14. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súvislosti porovnaj najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne).

17. V prejednávanej veci ale o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 (jedinej použiteľnej aj v režime novej procesnej úpravy) nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“, resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

18. Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu v prejednávanej veci (ako primárny predmet dovolacieho prieskumu) totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i citáciu a aplikáciu rozhodných ustanovení procesného i hmotného práva (časť písmen z § 365 ods. 1 C. s. p. aj § 10 zákona o dobrovoľných dražbách), z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (o aký prípad šlo aj v tejto konkrétnej veci a o čom ešte jedna zmienka neskôr bude), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Je tu síce tiež povinnosť vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými na súde prvej inštancie, avšak za podmienky, že sa s nimi nevyporiadala prvoinštančný súd a tiež s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.), uspokojivosť spôsobu splnenia týchto povinností však bude vždy vecou konkrétneho prípadu a inak aj toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie odvolaciemu súdu v tomto smere ponechá (keď tu inak platí matematické pravidlo tzv. nepriamej úmery, teda že čím je ucelenejšie a kompaktnéjšie zdôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdom prvej inštancie, tým má odvolací súd menej príležitostí dodať na podporu správnosti takeého rozhodnutia niečo, naozaj relevantné, čo ešte neodznelo). Z pohľadu konzistencie argumentácie treba pritom za postupy spôsobilé viesť k zaťaženiu výsledku konania pred odvolacím súdom aj tu vytýkanou procesnou vadou považovať len tie doplnenia argumentácie, ktorými sa môže argumentácia odvolacieho súdu buď dostať do stretu s argumentáciou súdu prvej inštancie alebo vykazovať znaky prekvapivosti (primárneho založenia rozhodnutia odvolacieho súdu na niečom, čo v priebehu skoršieho konania akcentované a možbyť ani predmetom sporu nebolo a na čo sa tak len ťažko - ak vôbec - strana sporu mohla argumentačne pripraviť).

19. O žiadne z takýchto vybočení ale v tejto konkrétnej veci nešlo a stále platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

20. V posudzovanom prípade teda obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Pokiaľ sa dovoláním (a predtým odvoláním) namietali i nedostatky dokazovania, tu platí, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a

rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú aj v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej a stále použiteľnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo/86/2012).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo 104/2010 a 7Cdo/248/ 2012).

23. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavným zákonom SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad vo veci prejednáwanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

24. Pokiaľ dovolatelia zastávali názor o prípustnosti nimi podaných dovolaní aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., k tomuto je žiaduce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ rovnakého ustanovenia alebo napokon pre stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnu (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri jej posúdení inak by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu). Napokon tu platí, že ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo na riešení viacerých (prípadne dvoch) právnych otázok, z ktorých riešenie každej je spôsobilé podporiť zvolený spôsob rozhodnutia a to i samostatne, za iný než akademický spôsob položenia rozhodnej právnej otázky dovolaním možno považovať len taký, pri ktorom dovolateľ nastolí obrazne „na pretras“ všetky (obe) otázky, u všetkých (oboch) vytkne odvolaciemu súdu nesprávnosť ich riešenia alebo prípadne medzerovitost' v uvažovaní a sám poskytne alternatívny spôsob riešenia takýchto otázok vrátane argumentácie na jeho podporu.

25. Pri takomto nazeraní na problém síce dovolateľom nešlo vyčítať, žeby sa o sformulovanie podľa nich dosiaľ dovolacím súdom neriešenej otázky nepokúsili a ani žeby v tomto prípade (pri otázke na dopady nedostatkov v doručovaní jednému z bezpodielových spoluvlastníkov predmetu dražby na platnosť dražby) nešlo o otázku právnu, v tomto prípade však na ujmu vecnej prejednatelnosti dovolania opieraného o úpravu z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. bol práve jav evidentného neuvedomenia si dovolateľmi už vyššie spomínanej povahy argumentácie odvolacieho súdu v prípadoch osvojenia si takýmto súdom aj argumentácie súdu prvej inštancie (postupom podľa § 387 ods. 2 C. s. p.), v tomto prípade bez ohľadu na to, či odvolací súd potom, čo sa rozhodne pre taký postup, využije

právo doplnkovej argumentácie a ak áno, či sa v jej rámci vyjadrí len k jednému alebo aj viacerým, prípadne aj všetkým dôvodom súdu prvej inštancie.

26. Ak totiž dovolatelia ponechali prakticky bez povšimnutia to, že využitím postupu podľa § 387 ods. 2 C. s. p. sa odvolací súd prihlásil nielen k záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti dražby pre nepreukázanie riadneho doručenia listín súvisiacich s realizáciou dražby žalobcovi 1/ (ktorý dôvod označil v rámci vlastnej argumentácie na podporu správnosti rozhodnutia prvoinstančného súdu aj za ťažiskový a taký, pri ktorom zaobranie sa ďalšími námietkami už podľa neho postrádalo zmysel), ale tiež k ďalšiemu záveru o neplatnosti dražby aj pre jej nevypravenie zákonom vyžadovaným znaleckým posudkom spôsobilým aj z tzv. časového hľadiska (tu bez doplnenia argumentácie), šlo tu o stav založenia napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu prinajmenšom na dvoch právnych záveroch, pri ktorom na možnosť zvrátenia rozhodnutí nižších súdov (resp. prinajmenšom súdu odvolacieho) za pomoci dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. bolo žiadúce spochybnenie oboch čiastkových záverov (položením dvoch právnych otázok so schopnosťou presvedčiť dovolací súd, že odvolací súd a pred ním aj súd prvej inštancie obe vyriešili nesprávne). Práve to ale žalovaní (žiadani z nich) neurobili a ani prípadná im konvenujúca odpoveď na otázku nastolenú dovolaniami by nemohla absolútne nič zmeniť na tom, že po výpadku časti argumentácie by tu stále ostal ďalší účinne nespochybnený záver, podľa ktorého dražbu treba aj tak považovať za neplatnú.

27. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolania žalovaných podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietnuť.

28. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.